

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 21. mal. travna 1893.

List 16.

„Pilatuž“ in njegov spomenik, pa še kaj.

I.

Na južnem Francoskem ob bregovih reke Rone stoji starodavno mesto Viene (nekdaj Vigena.) Ob južni cesti tega mesta je starodaven spomenik „L' Aiguille“ (Iгла), kateri nima nikakoršnega napisa, pa vendar sleherni prebivalec vsled starodavnega poročila pripoveduje, da ta „Iгла“ je spomenik slaboglasnega „Poncija Pilata.“ V tem mestu je res živel Pilat poslednjo dobo svojih nesrečnih dni, ker zadeło ga je tisto, česar se je najbolj bal in zaradi česar je nedolžnega Jezusa tako neusmiljeno dal bičati, zdelovati in na vse načine terpinčiti, poslednjič ga je bil pa, če tudi nerad, ker je videl, da je nedolžen, judom izročil, da so ga križali! Bil je Pilat, kakor pišejo, malopriden, goljufen in ničvreden oblastnik, ki se je bal, da bi ga od hudobnega duha obsedeni farizeji pri cesarju ne zatožili; zato jim je Sinu Božjega v roke dal! Pa to mu nič ni pomagalo. Judje so mu njegovo uslugo poverili tako, kakor satan sploh plačuje svoje služabnike, — zatožili so ga namreč kmalo potem pri cesarju Tiberiju, bil je obdolžen, da je nevreden upravnik: vsled tega je bil odstavljen od svoje časti in službe in moral je iti v pregnanstvo v Galijo, na Francosko. Tako poročajo najbolj zanesljivi zgodovinarji onega časa, močje, ki niso imeli nikakega vzroka, da bi nesrčno poročevali.

Nameri se večkrat, da žene imajo več pravicoljubnosti in bolj blago serce, kakor pa lahkoživni in posvetnjaški njih močje, ktere zraven tega še krivičnost in druge pregrehe storé nezmožne za lepši občutke in junaška premagovanja v skušnjavah. Taka blaga gospá je bila

tudi Klavdija Prokula, Pilatova žena, ki ga je svarila, da naj se ne pregreši nad tém Pravičnim in ne skruni rok z nedolžno kervjó. Ta trenutek torej, ko je Pilat podpisal smertno sodbo zoper Jezusa, je pravicoljubna Klavdija Pilata zapustila in pribežala je k pobožnim ženam mlade kersčanske občine v Jeruzalemu, ktere so jo prijazno sprejele in varno prikrivale, da ni prišla v roke sovražnikom ali zalezovalcem.

Pilat tedaj je šel v pregnanstvo, in ni ga spremljala Klavdija Prokula, ampak neka druga ženska, po imenu Marcija. Le-tá se je veliko trudila, da bi Pilatu hladila bridke dneve njegovega pregnanstva in ga tolažila zaradi zgube cesarske milosti. Toda „za grešnika ni miru,“ pravi sv. Duh, ako namreč ne začne greh studiti in se ne verne na pot pravice in poštenosti, kar je pa silo težavna reč za človeka, kateri ima težko butaro vsakterih pregreh na svoji črni duši. Skrivni červ je glodal na Pilatovi duši, v sercu ga je pekla strašna rana, maščevalna roka ga je preganjala noč in dan, kamor koli je bežal. Oni tako pohlevni, tako nedolžni Jezus Nazarenčan, kervaveč iz sto in sto ran, razbičan, razbit, teptán, s ternjem kronan, v škerlatnem oblačilu zasramovan in s terstom v roki zaničevan — mu je bil vedno pred očmi, tako kakor ga je bil Pilat prežalostno podoba človeške bridkosti judom pred oči postavil in potem ga kot judovskega kralja sovražnikom izdal, da naj ga križajo, akoravno ni nobene krivice na Njem našel: tisti Jezus Nazareški, kateri je ukljub svojega prežalostnega stanú bil Pilatu odgernil zagrinjalo večne resnice, mu napovedal, da ga bo kot krivičnega sodnika svoj dan pred sodbo poklical, zato ga je zdaj k pokori budil in mu je naznanil njegov strašni konec, ako terdovraten ostané.

svoji nespokornosti, — tisti Jezus tedaj mu je bil vedno pred očmi v njegovi nespokornosti. Kedar je tega nesrečnega sodnika bridkostni pót oblil in ko so bile zastonj vse tešila Marcijine, takrat je zdiviljal iz mesta Vienskega ven na polje, begal sem ter tje po polji in ob bregovih reke Rone: vsaki dan so ga vidili ondod begati in ukočno oči vpirati v tihe valove reke Rone.

Za danes bodi dosti, resni in podučni konec prihodnjic; zdaj pa samo še prijazni opomin takim, ki so v zadregi s svojo vestjo, kakor je bil Pilat — zdaj tečejo zadnji dnevi za velikonočno spoved in sv. Obhajilo: odložite butaro in našli bote mir svojim dušam.

Slovenski romar v Sveti Deželi.

Pojdimo do Betlehema.

(Dalje.)

Omenil sem že, da turški vojaki stražijo pred staro baziliko, pri vhodu v presv. štalico in v svetišču rojstva Kristusovega; povod tej straži je nastopni:

Pred leti hoteli so razkolni gerki odpraviti zlato zvezdo z latinskim napisom s presv. mesta na tleh, kjer je bil rojen iz Device Marije Jezus Kristus; odpraviti preproge, ktere obgrinjajo stene presv. štalice in sploh vzeti katolikom vso pravico v presv. štalici. Verli frančiškani in verni katoliki betlehemske branili so pravice svoje. Gerki zbrali so se v presv. štalico in to: njih svečeniki, menihi in možje lajiki, odtergali so zlato zvezdo s presv. tál, tergali in proč pobirali oprave in znamenja katoličanov; došlo je do meteža in tepeža na najsv. kraju, mnogo naših bilo je ranjenih, kajti morali so braniti pravice svoje s silo, ker tu so druge okoliščine, kakor pri nas. Predstojnik frančiškanskega samostana pošlje berzo naznanilo Kustodiji, Pašatu in francoskemu konzulu v Jeruzalem. Došli so turški vojaki, in ti, podmiteni od gerkov, držali so z gerki nasproti katolikom. Frančiškani in drugi verni v Betlehemu obnašali so se verlo in junaško. Šla je pritožba v Carjigrad do Sultana. Došla je odloka, da imajo pravico za službo Božjo v presv. štalici vsi troji: katoliki, razkolni gerki in armeni. Zlata zvezda z latinskim napisom mora se na prejšnje presv. mesto postaviti, preproge ostanejo katoliške, in one požgane namestijo katoliki. Oddelek vojakov se nastani v Betlehemu, straža se nastavi v lopi stare bazilike, jeden vojak naj straži pri vhodu v presv. štalico, drugi pa v presv. štalici, in to noč in dan. Gerki so morali stroške poverniti.

V sedanjem času, nekako pred štirimi leti, odkar je ta opis, so pa začeli kratiti pravico katolikom razkolni armenci; kajti pot v presv. štalico vodi iz cerkve sv. Katarine in frančiškanskega samostana preko armenskega oddelka v desni končnici povprečne ladije stare bazilike. Armenci razširili so preproge na tlaku dalje na pot, koder ide katoliška procesija v presv. štalico. Vterditi si več prostora v tem oddelku, poslali so armenci prošnjo in velik dar Sultanu v Carjigrad in uslišani so bili. S tem bilo je katolikom vzeto toliko prostora, da v procesiji bi zamogel

le jeden za drugim v versti iti, toda drugi pot bi jim še to overgli in zabranili. Č. vr. gvardijan naznani to prečastitemu patru kustosu v Jeruzalem. Dojdejo v Betlehem pater Kustos in drugi redovni dostojanstveniki z znamenji časti in oblasti in s kavasi (stražniki vojaškimi) Vsa redovna samostanska občina betlehemska se zbere in vsi idejo v armenski oddelek stare bazilike in zmerijo pot, koliko do presv. štalice je naše. Seboj imeli so velike krojaške škarje, da odstrižejo toliko preproge, kolikor je je na potu po tlaku končnice desne povprečne ladije. Armenci in gerki, akoprav tudi med seboj nasprotni, pošljejo po turške vojake; ti prideró v cerkev s puškami in nasajenimi bajoneti. Ali naši frančiškani jih serčno zavernejo: Pokaj ste došli, vsaj mi nečemo se z nikomur bojevati in tepsti, mi hočemo to, kar je naše, družega nič, kervi prelivati nečemo; toda ne umaknemo se; ako hočete pa, nas tu na mestu posekajte! To je vodja vojakov osupnilo. Armenci kazali so privilegijo od Sultana in vpili: Mi smo za to mesto plačali mnogo tisoč denarjev! Naši odgovoré: Kaj nam mari, mi imamo starejo privilegijo, naše je in v posestvu, ne pustimo! V. jaki so ipak zastopili in s tem zaperli pot našim. Verli sinovi sv. Frančiška serafinskega so pa s silo prederli si pot med vojaki in se prerinili proti presv. štalici; ako bi ne bili tega storili, zgubljena za nas bi bila ta pot. Došel je tudi jeruzalemski Paša in dospel francoski konzul, dali so pritožbo v Carjigrad in armenci zgubili so novo, drago kupljeno privilegijo. Preproga se je res odstrigla, kolikor bilo je je na potu in pot imamo sedaj napošév počezne ladije, da zamorejo čvetero osebe vstric iti do vhoda v presv. štalico; vse armenske preproge so sedaj napošév prikrajšane.

O nesrečni razkol v Cerkvi Božji in med kristijani! Nekerščeni, mahomedski vojaki morajo med kristjani mir in red vzdrževati in to tam, kjer se je rodil Kralj mirú, večna Ljubezen!

Od teh dveh nezgod v Betlehemu omenil sem le kratko in poveršno. Tako umetno, s silo in podkupovanjem spodrivajo, kjer se le dá, razkolni biskopi, svečeniki in menihi katolike in pravice naše na presv. krajih, v Sveti deželi. Mnogokrat se je pa že prigodilo, da konzuli katoliških držav so glasovali in se nagibali na nasprotno razkolniško stran. Kedor pozna tukajšne okoliščine, zvijačo in prekanjenost, surovost in silo razkolne cerkve svečenstva, pa turško pravo in podkupljivost; bode spoznal, da morajo se katoliki in ponižno-miroljubni frančiškani za pravice svoje tukaj mnogokrat s silo potegniti; krotka prijenljivost in popustljivost, v tem je gotova zguba. Francoska država je varhinja frančiškanske kustodije Sv. zemlje, toraj tudi Svetišč v Sv. deželi. Mislite si pa sedaj francosko republiko in pa prijateljstvo z Rusijo, in spoznali boste, kako slabo je to varstvo za katolice in katoliške pravice v Sv. deželi. Pa tudi druge, tako imenovane katoliške države v Evropi, kako mlačno, malomarno se obnašajo za katoliško reč v Sv. deželi; kajti še doma je premnogo nasprotnega sv. veri in Cerkvi katoliški. Toraj le Božja pomoč, bolja popustljivost turškega cara in vlade, darežljivost katolikov, iskrenost č. vr. frančiškanov in družih kat. svečnikov vzrokuje toliko napredovanje katoliške reči v Sv. deželi. Ali darežljivost, zanimanje katolikov v Evropi in drugod, iskrenost svečenstva in redovništva bi se morala podvostručiti za najsvetejšo nam zemljo in

nje svetišča na tej zemeljski obli. — Mi pa molimo, da bi Bog varoval svoja Svetišča v Sveti deželi, pa tudi po Evropi in po celem svetu!

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane, 16. mal. travna 1893. (Shod Vincencijeve družbe; romarji njenega zastopa; priporočilo za razširjanje te družbe.) Danes je imela Vincencijeva družba občno zborovanje v Marijanišču. Predsednik imenovane družbe, milostljivi gosp. prošt dr. Anton Jarc so priserčno pozdravili družbane ter povedali, da ima družba občni shod ravno drugo nedeljo po veliki noči, ker so se ta dan prenesle svetinje Vincencijeve v Parizu. Potem so naznanili, da so poslali višjemu opravičnemu svetu na Dunaju zbirko Vincencijeve družbe na Kranjskem v znesku 78 gld. za cerkev sv. Joahima, ki se zida v Rimu o priliki škofovske petdesetletnice sv. Očeta papeža Leona XIII. Veliko svetovavstvo v Parizu je namreč sklenilo prihodnji mesec poslati nekaj družbanov sv. Vincencija k svetemu Očetu z nabranimi milimi darovi vseh konferencij, ki jih je okoli 6000, iz hvaležnosti, ker so sveti Oče vsikdar tako serčno naklonjeni družbi sv. Vincencija. Želeti je, da bi se tudi kateri družbenikov iz naše dežele vdeležili tega poslanstva pri sv. Očetu, ali naj vsaj vsi goreče molijo, da bi se srečno izveršilo, kar je sklenilo v ta namen veliko svetovavstvo v Parizu.

Z ozirom na veliko koristnost in dobrodelnost Vincencijeve družbe, ki se po drugih deželah močno razširja, priporočali so milostivi gosp. prošt in predsednik družbenikov, naj bi vplivali po svoji moči na to, da se Vincencijeva družba tudi po Kranjskem bolj razširja. Doslej imamo samo 3 konference; dve v Ljubljani in eno v Teržiču. Brez posebnih težav bi se najberže dale še napraviti konference v Kranji, v Kamniku, v Škofji Loki, v Novem Mestu, v Višnji Gori, v Idriji. Le dobre, terdne volje je treba; v začetku je dovolj, da se o tem posvetujejo 3 ali 4 moške, ki imajo serce za ubozega terpina, in v kratkem dobodo mnogo tovarišev, ki jih oživlja pravi duh kerščanskega usmiljenja.

Po govoru preč g. kan. A. Zamejica, kako vestno naj opravljajo družbeniki svoje dolžnosti zastran osebnega obiskovanja ubozih družin, se je končalo zborovanje z molitvijo, kakor po navadi, in kakor se je pričelo z molitvijo.

Maribor. (Pastirski list) Z naslednjimi verstami se konča 4. oddelek pastirskega lista, ki ima napis: „Božja je cerkev po svoji svetosti, svojem vplivu na razvoj in omiko človeškega rodú!“ Pravi namreč dalje:

Vse to in še mnogo več je storila sv. cerkev za razvoj in blagostanje narodov, da, pač čisto resnico pišejo bistrogledni Leon XIII. v okrožnici dne 1. novembra 1885, ko pravijo: „Sveta cerkev, neumerljiva ustanova usmiljenega Boga, skerbi po svojem namenu sicer pred vsem za večno zveličanje duš, vendar pa dela tudi za pozemeljsko srečo ljudi toliko, kolikor ne bi mogla delati, ko bi bila pred vsem in v prvi versti za obrambo posvetnega blagostanja utemeljena.“ Kako vspešno na vse strani so delovali že samó le rimski papeži, ti najvišji stražniki cerkvene svetosti in blažene delavnosti! Ni ga bilo na svetu

vladarskega prestola, s katerega bi bilo toliko sreče mirú in blagoslova došlo človeštvu, kakor velja to o najvišem tronu svetá, o papeškem v Rimu. Koliko razpertij in bojov med raznimi državami in narodi so rimski papeži s svojo veljavno besedo zabranili ali pa tudi ustavili, da se ni dalje po nepotrebnem kri prelivala. Oni so nekdanj kerščanskim knezom prigovarjali, naj se vzdignejo na pomoč našemu cesarju, ko so Turki cesarsko mesto Dunaj hudo stiskali, na široko morili in požigali. Velikodušni knezi so ubogali ter so leta 1683 Turke potolkli takó, da jih ni bilo več nazaj v naše rajskolepe kraje. Turkov se nam sedaj ni bati, a bati se nam je silnega prevrata ali prekucije, ki se po vsej Evropi pripravlja. Če bi se kedaj zgodilo, kar nekerščanski prekucuhi želé, tedaj bi ne ostal ne eden cesar ali kralj na svojem prestolu; podreti pa hočejo tudi svetišča božja in sodišča, in nobena lastnina bi naj ne veljala več. Posestnike bi iztirali z njihovega hrama, in njive in travnike bi pa razdelili med take ljudi, katerim merzi delo, ki bi pa vendar radi dobro živeli.

To hudo nevarnost so ravno previdni Leon XIII. najbolj temeljito spoznali, pa tudi modro svetovali, kako bi bila pravočasno odstraniti. Celó vladarji, ki niso katoliške vere, so se v posebnih pismih sv. očetu za dobri pouk po versti zahvaljevali. V resnici, Leon XIII. so najslavnejši mož sedanje dobe in dasiravno so brez armade in brez orožja, vladajo s svojo globoko modrostjo ves katoliški svet in tudi drugoverci jih spoštujejo ter se radi po njihovih naukih ravnaajo. Ko so sv. oče priobčili preimenitno okrožnico o delavcih, pisal je o tem neki nekatoliški list takó-le: „Leon XIII. so se sami prekosili. To okrožno pismo, eno največjih dejanj tega veka, je čudovito delo vzvišenega in pravičnega duha, lepega in krepkega jezika, vestnega in zanesljivega prevdaranja in poravnanja nasprotnih si zahtev. Še celó politikom je segel ta jezik modrijana in apostola, državnika in papeža do serca. V tem pismu se nahaja ona lepota, ki prihaja od zgoraj in vzbuja občudovanje. Res, tako so dejali, ta sivolasi starček so modre besede govorili; oni so tok sedanjega časa razumeli.“ Predragi! ako je že eno pismo papeževo tolike vrednosti, kaj naj rečemo ob enem o vseh mnogobrojnih okrožnicah, listih, odlokih in nagovorih? Leona XIII. moramo prištevati najizbornejšim papežem, ki so mogočno vplivali na zgodovino človeškega rodú. In gledé na to okolnost kdo ne bi gorko želel, da bi neutrudno delavni namestnik Kristusov, da bi prevzvišeni jubilent sedel na Petrovem prestolu do najbolj oddaljene prihodnosti?

Z ozirom na vse, kar sem v tem odlomku povedal o svetosti in blaženem vplivu svete cerkve na človeštvo, moramo priznavati, da kar svet stoji, še ni bilo družbe, ni bilo države, ki bi bila toliko dobrega storila za ves človeški rod, kakor je storila sv. katoliška cerkev. Po izverstnem sadu vsakdo lahko sodi, da je drevo izverstno, ki je takošen sad rodilo. O posvetimo svoja serca vsedobri materi sv. cerkvi! Verujem v sveto katoliško cerkev!

Iz Amerike Collegeville, Minn., („Zgodnji Danci“ za Božič.)

Današnji La Pointe.

(Konec.)

Krasni otoki, na katerih so postavljeni veliki svetilni stolpi, ki po noči in ob meglenem vremenu

z rudečo lučjo opominjajo ladije, da naj se ne bližajo tem krajem. Brezštevilni ribiški čolni z razpetimi belimi jadrji, pomikali so se sem ter tje kot bele povodne ptice po poveršju mirne vode, ki se čarovno v solnčnih žarkih blišče. Te lepote ne morejo oslikati moje besede. Tukaj sem stal začuden in osupnjen kot Mojzes nekdanj, ko je gledal v obljubljeni deželo. Vedno sem pazil, kedaj da se prikaže naš parnik; najjista ura je prišla, parnik pa ne. Najeli so bili namreč prebivalci v Ashlandu ta parnik, ker so imeli ravno ta dan piknik, ali izlet, tudi v La Pointu. Popoldne poslali so nam prav majhen parnik, da bi nadomestil najetega, prevažal ljudi iz Bayfielda v La Pointe. Še le ob petih popoldne se mi je posrečilo priti v kraj, po katerem sem tako hrepenel. Občutke, ki so me sprehajali, ko sem prvič na ta otok stopil, si morem le misliti, popisati jih ne morem. P. Kazimir me je koj peljal v cerkev, zdaj so bile spojnene vse moje želje, skoraj bi rekel, na svetu. Cerkev, ki sem menil, da je popolnoma zapuščena, bila je v najlepšem redu, akoravno je tukaj le enkrat na mesec služba Božja; bila je še celo prav prijetno ozaljšana, prav po indijanskem okusu. Ta cerkev se končuje v farovž, to je, on ji je tako prizidan, da človek ne vé, da je tu duhovsko stanovanje, dokler ne pride vanj. Vsa stavba cerkve je zdaljšana in koj za velikim oltarjem je stena, ki deli četertino cerkve v pripravo, vgodno stanovanje. Na desni strani altarja so vrata v zakristijo in iz té se koj pride v navadno sobo za ptujce in goste, v drugem nadstropju ste dve sobi, spalnica in privatna soba ali pisarna. Vsa sobna oprava je še tista, katero je rabil gospod Baraga pred 55 leti. Sobi v drugem nadstropju ste zdaj zapuščeni in iz Baragove spalnice so ljudje skeraj vso ometavo odnesli, ktera je bila iz prav terne rudečkaste ilovice. To so jemali ljudje saboj za spominek, in ako bi ne bilo oestro prepovedano jemati teh spominkov in bi se strogo ne pazilo, gotovo bi bili obiskovalci tega kraja odnesli cerkev in vse. S posebnim dovoljenjem prisvojil sem si nekaj spominkov, ki me spominjajo na cerkev in farovž. Ko sem si v naglici vse kolikor mogoče dobro ogledal, peljal me je P. Kazimir v Middle Fort, kjer je stala prva Baragova cerkev. Veliko pokopališče priča, da je živel tukaj mnogo ljudstva; zdaj tukaj več ne pokopujejo, ampak le na pokopališču, ki je tik sedanje cerkve. Pervi so bili tukaj pokopani leta 1843, koj ko so postavili cerkev. Začudil sem se, ko sem videl veliko lepih in dragocenih nagrobnih kamnov; le bolj ubožni še opravljajo grobe po indijanski šegi. Ogradijo namreč celi grob z deskami, ter na prvi pogled človek misli, da je še rakev na poveršju s streho na njej. Tacih grobov se dovolj vidi po indijanskih krajih, na vertu, po polji, po samotnih gozdih, najraje jih pa pokopavajo ob potih, kjer je včasih 10 do 30 tacih grobov. Na obeh straneh pota, ki derži od cerkve do Middle Forta, stoji kakih 22 hišic, ki so vidile boljše čase in tu stanuje ostanek nekdanjih prebivalcev. V Middle Fortu so pa stare prodajnice, lastnina ameriške družbe „Fur Company“; ali silovita roka neizprosljivega časa jih je zelo razrušila. Te podertije so zdaj le znamenje nekdanjega veličastva. Leta 1842 so se sošli tukaj v La Pointu vsi Indijani Čipevskega rodú k splošnji pogodbi (treatij) z Zedinjenimi državami, vsled katere so odstopili več milijonov orolov zemlje za bele naseljence, se

ve da, kakor se godi še dan danes, le za eno tisočino plačila prave vrednosti. Na to so se pa razkropili kot ljudstva o babilonski zmešnjavi; zategadel je tu propadla nekdanj tako sloveča kupčijska postaja. Še o Baragovem času je bilo tukaj 2000 prebivalcev, zdaj jih je pa le samo 120. „Sic transit gloria mundi.“ Tako gre v piš posvetni bliš. Ko sva se vernila nazaj v vas, bila je že večerja za naji pripravljena pri J. Cadottu. Prav izverstno nama je postregla ta indijanska družina.

Zvečer ob pol osmih sem vabil prebivalce tega samotnega in tihega kraja k večerni molitvi z istim zvonom, ki ga je bil napravil gospod Baraga za prvo cerkev; tehta 177 funtov in ima primerno močan, čist in prijeten glas. Zbrali so se skoraj vsi prebivalci; ali cerkev je bila le tretjino napolnjena, ko je bila popred dvakrat vsako nedeljo in praznik natlačena do zadnjega kotička. Molili smo križev pot v indijanskem jeziku, potem je pa P. Kazimir v gorečem indijanskem govoru poslušavce spodbujal k lepemu pravemu krščanskemu življenju in skazoval jim je mnoge vzroke, ki nas v tem ovirajo. Po pridigi so bile litanije Matere Božje in s tem je bila končana naša večerna molitev. Indijani so se počasi razšli vsak na svoj dom. S P. Kazimirjem sva se pa še dolgo v noč razgovarjala o preteklih časih in zgodbah na tem kraju. Precej sem bil utrujen, ker prejšnji dve noči sem prav malo spal. Živo mi je bilo pred očmi vse, kar sem poprej o tem kraju slišal in kar sem zdaj imel priliko ogledovati. Ogromno število raznih misli se mi je pred očmi dervilo kot toliko temnih oblakov ob času pretečega viharja; kedaj da me je zaspanec (Morfeus) preselil v deželo spanja, ne vem; le toliko se spominjam, da se je dolgo mudil, za kar mu zdaj nisem zameril.

Drugi dan je bil praznik sv. Dominika. Indijani so se obeh ss. maš prav pobožno vdeležili in 12 jih je pristopilo k mizi Gospodovi. Koliko število mlačnih kristjanov, sem si mislil, ti ubogi skoraj zapuščeni ljudje osramotujejo, kako zelo se veselje prihoda kacega duhovna, ko drugi, ki imajo duhovne vedno med sabo, te velike dobrrote in milosti ne priznavajo in je ne vedó prav ceniti, in kako težak odgovor čaka šolsko mladino in druge, ki namestnikom Kristusovim dolžne časti ne skazujejo! Po sv. maši so se Indijani zopet tiho in zamišljeni vernili domov, kakor da bi še potem, ko so cerkev zapustili, vedno premišljevali, kar so vidili in slišali, to so tudi brez dvombe storili. To je nekaj, kar se vidi samo med Indijani; oni ne postajajo okoli cerkve po službi Božji, da bi se pogovarjali in zborovali o tej ali oni zadevi in tako hitro pozabili vse, berž ko so čez cerkven prag.

Tukaj moram omeniti nekaj znamenitosti, katere ta cerkev hrani, namreč, zelo imenitno, umetno in starodavno oljnato sliko, ki je polčeteri čevlji visoka in 3 čevlje široka, predstavljačo snemanje Kristusa s križa, in ki je natančno posnetje slovečega slikarja Rubensa. To sliko cenijo zdaj umetniki na več tisoč dolarjev. Indijani pripovedujejo, da je to sliko prinesel v te kraje slavní J. Marquette v letu 1668. Vseskozi, šest rodov, odkar je bil ta misijon zapuščen, ohranili so indijanski čarovniki to podobo, ne zavoljo umetnosti in kot v spomin od tega slovečega misijonarja, ampak kot dobro zdravilo in sredstvo za čaranje, „maškiki.“ Ko je gospod Baraga prišel v ta

kraj, mu je neki indijanski glavar (ogima) prinesel to sliko in povedal nje zgodovino. Terdil je, koliko dobrega da je povzročila ta podoba med njimi, ozdravljala jim je bolnike, pospeševala lov in ribštvo in odvernila mnogo nesreč in nezgod.*) Zdaj je ta podoba v lepem okvirju in je obešena v stranskem altarju. Natančna preiskava umetnikov je razodela, da je ta podoba prav umetno delo, platno in druge okoliščine kažejo, da je bila narejena v 16. stoletju in je gotovo delo enega izmed Rubensovih slovečih učencev. P. Krizostom Verwijet O. S. F. pa meni, da je gospod Baraga to podobo iz Kranjskega prinesel; vendar pravi, da ne more tega mnenja nasloniti na kaki izdaten dokaz. Trudil sem se pa zastonj izvedeti, kako da se gospod Baraga sam o tej podobi izrazi. On je več podob prinesel iz Kranjskega, ki so še zdaj razobešene po cerkvi, razun ene, ki predstavlja Kristusovo rojstvo, in je zdaj v frančiškanski cerkvi v Bayfieldu.

Dalje se pripoveduje, da se tu hrani mašna obleka, katero je rabil P. Marquette, to je pa pomota. Vso mašno obleko napravil je gospod Baraga in njegovi nasledniki, nobena njina znamenja, da bi bila iz 17. stoletja. Še nekaj se vidi tukaj, kar v nobeni drugi cerkvi nisem vidil, to je, da stoji prižnica na spovednici. Kako simbolično to opominja, da se moramo ponižati in ukloniti jarmu besede Božje in sv. evangelija, zoper katero smo se večkrat ošabno in prevzetno vzdignili. To je gospod Baraga posnel po načrtu ravno take prižnice, kakor sem slišal po oni v Šmartnu pri Kranji, kjer je nekaj let kaplanoval. Ta je naj starejša cerkev v državi Wisconsin. Na tisoče ljudi pride tu sem vsako leto iz najbolj oddaljenih krajev Zedinjenih držav in Kanade. Ogledal sem si tudi vse poglobitve nagrobne spominke. Tukaj sem vidil grobe prededov, staršev in sorodnikov Indijanov, katere osebno poznam. Napisi nekterih spominkov so zavoljo nepravilne angleščine znameniti in marsikdo si jih je prepisal, da bi jih ne pozabil. Na enem teh grobnih kamenov se bere: „Bazil, od strele zadet.“ Najbolj smešen je pa napis: „V vedni spomin njemu, ki je bil ustreljen od svojega brata v znamenje ljubezni in spoštovanja.“ Ta nesreča se je tako prigodila: „Te dva brata bila sta v kovačnici kjer je bilo v kotu več pušek za popravo. Eden izmed njih je vzdignil eno puško in ker je mislil, da ni nabasana, pomeril je v šali na svojega brata in sprožil in pri tej priči ustrelil svojega brata.“ — Ako bi me ne bil P. Kazimir opomnil, ko sem med temi grobovi sem ter tje taval, da nas kličejo k jutertku, popolnoma bi bil pozabil na to jutranjo dolžnost. Ko sva pri mizi sedela, zbralo se je več starih Indijanov, ki so radovedno popraševali, od kod da sem jaz. P. Kazimir jim je povedal, da pridem od unkraj velikega slanega jezera, odkoder je prišel njih oče (kossinan) Baraga. Koj je eden izmed njih opomnil: „Zato pa tudi naš jezik govori.“ Gotovo so bili Indijani v tem mnenju še bolj vterjeni, ko je nekoliko pozneje tudi čast. g. Simon Lampe ta kraj obiskal in imel službo Božjo tukaj tretjo nedeljo mesca septembra. On je eden najboljših, med onimi, ki govoré indijansko, kateri so družega maternega jezika. Upam, da mi bode gospod Simon odpustil, ako sem ga s

to opombo razžalil, ko pride zopet iz daljnega Red Laka v olikane kraje. Med temi Indijani je bil tudi navzoč prvi Baragov pevec, zdaj že starček z 88 leti. S solzami v očeh nam je pripovedoval o prečastitem Baragu, in ko nam je ponavljal njegov govor, s katerim se je bil od njih poslovil, ko je šel v L'Anse. „Zapustiti vas moram zdaj, rekel je, predragi otroci in morebiti se ne vidimo več na tem svetu; ali v svetih nebesih se snidemo gotovo ako boste vestno spolnovali vse, kar sem vas učil in kar ste mi terdno obljubili spolnovati.“ Milo se mu je bilo storilo in rekel je, da nam več zdaj ne more še povedati, prav debele solze so se mu po obrazu udirale. Neki drugi mi je pokazal molek, katerega je dobil od preč. g. Barage, rekel je, da ga denar ne more kupiti in da bode šel z njim v hladni grob. Ali to ne kaže ljubezni, vdanosti in največjega spoštovanja do nekdanjega dušnega pastirja?

Čas našega odhoda se je vedno bolj bližal, rad bi bil tukaj ostal, silno rad, ali moral sem se podvizati, da pridem do nedelje v kraj, kjer sem bil oddaljen za službo Božjo in od katerega sem bil okoli 300 milj oddaljen. Težko sem se poslovil od tega kraja in v resnici predolgo sem se poslavljaj, naš parnik, kateri bi naju prenesel čez dve milj širok zaliv, je bil že odpihal, ko sva dospela na obrežje. Jožef Cadotte nama je potem posodil precej velik čoln, v katerem sva se v malo več kot pol ure po dobrem veslanju, na katero so me potem trije precej veliki žulji na rokah spominjali, pripeljala nazaj v Bayfield.

Baragovo ime je v blagem spominu ne le v La Pointu in v onih krajih, kjer je deloval; slovelo bode vedno v zgodovini katoliških misijonov v Ameriki in čez nekaj časa, kakor se je izrazil nadškof Milwankški, častili bodemo tega pobožnega in svetega moža na altarih.

Bodi nam toraj v vednem spominu preč. škof Friderik Baraga, ako ga ne pozabijo Indijani, še manj bi ga pa smeli pozabiti Kranjci, med katerimi je tudi če prav ne tako dolgo, vendar pa ravno tako neutrudljivo, tiho-ponižno in goreče deloval. V izgled, posnemanje in spodbujanje naj bode v vsih svojih lastnostih in čednostih onim, kateri še delujejo med ljudstvi, med katerimi je on deloval in daroval vse svoje zmožnosti in sam sebe za njih dušni in telesni blagor.

Rev. Roman O. S. B.

Slovenski romarji so 18. t. m. začeli prihajati domú — prav veseli in zadovoljni. V Rim so bili dospeli 11. aprila, to je v torek ob 3,6 popoldne. Bilo jih je 225 in hvalijo se, da so bili Italijani do njih prav prijazni in postrežljivi. Marsikteri Italijani na Primorskem bi lahko v tem oziru prave Italijane na Laškem si v izgled vzeli. Razšli so se romarji polagoma v stanovanja, kjer se je plačevalo po 8 lir s hrano vred; po 1—2 lir pa brez hrane. Po „Slov.“ še naslednje:

Drugi dan ob 8ih zjutraj so se sošli na velikem prostoru pred slavno cerkvijo sv. Petra, ktero so si ogledali, in potem obiskovali razne druge cerkve in svetišča dopoldne in popoldne, med drugim ječo sv. Petra, velikanski Kolosej, kjer so svoje dni zverili tisuče in tisuče vernikov raztergale; — cerkve sv. Klemenca, znamenito zarad sv. Cirila, lateransko baziliko, cerkev sv. Križa Jeruzalemskega, kjer so prave stopnice, po katerih je bil usmiljeni Zveličar peljan k Pilatu itd. Tudi naslednji dan dopoldne obiskovali so razna svetišča, popoldne pa opravili spoved.

Naj priserčnice želje so se spolnile romarjem 14. aprila, ker ta dan so bili pred sv. Očetom Leonom XIII. Ob 7ih so pre

*) Zgodi se večkrat, da neverniki v potrebah iščejo pri kerščanskih svetiščih pomoči, tako n. pr. Beduini v takimenovani „mlečni“ jami M. D. pri Betlehemu. Vr.

milostni gospod knez in škof Napotnik maševali v cerkvi sv. Petra in slovenski gg. duhovni so jim azistirali. Ob 11ih je bila napovedana avdiencia. Čakali so zbrani na vatikanskem dvorišču, od koder so šli po stopnicah v veliko dvorano, kjer so v versti stali, na eni strani Slovenci, na drugi Nemci. Slovencem na čelu so bili knez in škof Napotnik.

Ob 11ih so prinesli sv. Očeta v dvorano na častnem sedežu. Navdušeni klici „Živio“ so jim nasproti doneli in to iz polnega navdušenega srca. Zapeli so nato pevci papeževo himno, potem je dunajski kardinal Gruša nagovoril sv. Očeta v imenu vsih avstrijskih romarjev.

Omenil je kardinal v nagovoru do sv. Očeta, kako so tudi iz avstrijskih dežel prihleti mnogi sinovi in hčere čestitat sv. Očetu zaradi zlate maše ter pred angelji in ljudmi pričat in spoznavat, da jih častijo in spoštujejo kot najvišjega namestnika Jezusa Kristusa in naslednika sv. Petra, poglavarja sv. katoliške Cerkve na zemlji. Počastil je visoki govornik še dalje papeža kot nezmotljivega učnika resnice; kot skalo, na kateri je Gospod zidal svojo Cerkev; kot najvišjega Pastirja, ki vodi vse pastirje in vso čedo, pase ovce in jagnjete, oskerbljuje nezmerne zaklade, ktere je Jezus Kristus s svojo presveto Kervjo pridobil, ktere so svetniki zaslužili itd. Povdarjal je, kako res srečne se štejejo romarji, da se nahajajo pred obličjem nebeškega ključarja slušajoči njegov glas, njegov nauk, da prejmejo njegov sv. blagoslov. Obeta dalje v imenu vsih, da hočejo za Njih Svetost moliti, kakor so molili nekdaj verniki za sv. Petra v ječi; da hočejo po kerščansko živeti in kazati se kot prave otroke sv. Cerkve s pokorščino do papeža in škofov, tako vravnavati tudi svoje deržine; dalje podpirati katoliško časništvo in tisk; goreče častiti preblaženo Marijo D.; ogibati se skrivnih družb in protikerščanskih početji, ter na vso moč takemu hudemu djanji nasprotovati. Kardinal sklepa: Sprejmite z našimi darovi tudi naša srca, ktera skoz Vaše roke na novo darujemo presvetemu Jezusovemu Sercu. Blagovolite nas in vse naše drage, cesarja našega in njegove ljudstva, sprositi nam vsem blago srečo, da moremo z Vami vred kdaj v nebesih obhajati večni jubilej!

Pri tolikih obiskovanjih in čestitanjih z vesoljnega sveta je očitno, da sv. Oče v svoji visoki starosti ne morejo sami vsem odgovarjati na njih pozdrave in voščila; zato je njih tajnik monsignor Del Val v papeževem imenu prebral odgovor nekako v naslednjem pomenu:

„Vaše lepe občutljeje, ktere mi vedno skazujete zasebno ali tudi javno in skupno, še zlati pa o petdesetletnici mojega škofovanja, z veselim srcem sprejemem, in vam in Vašim z najbolj iskreno ljubeznijo podelim sv. blagoslov.“

Nato so sv. Oče podelili vsem pričujočim romarjem sveti apostolski blagoslov in to s tako močnim glasom, da jih je vsakdo lahko razumel. Po tem vradnem opraviilu so sv. Očeta nesli na prestolu po dvorani med romarji, pri čimur so se papež tako prijazno in prikupljivo obnašali, da so bili pričujoči silno ginjeni; dajali so vsim roko poljubovati, roke so jim na glavo pokladali in jih božali. To je pričujočim neizrečeno dobro delo, ko so videli največjega Gospoda na zemlji kakor ljubega očeta med seboj. Romarji zaterjajo, da teh sladkih trenutkov vse žive dni ne bodo pozabili.

Potem so obiskali še nekatere cerkve in svetišča. Drugi dan so se peljali eni v Neapolj, drugi so ostali do ponedeljka v Rimu in se potlej odpravljali domú — veseli in zadovoljni.

Pomladni čas.

O pomlad! nade čas vesel,
Otožno serce si mi vnél.

Pozdravljen! tvoj prezali cvét,
V radosti dvigaj celi svét.

Vijolic šopek bom nabral,
Veseli prijatelju jih dal,
Naj z mano on se veseli,
Cvetú, ki tak lepo duhti.

Povabil bom ga na sprehod,
Kako je živo vse, povsod!
Da zre z menoj cvetličic kras,
In čuje tic premili glas.

Popeljal bom ga na goré —
Kako veselo bo serce!
Zelén je gozd in hrib, raván,
Ves svet je s cvetjem obsejan.

Prijatlju stisnil bom rokó,
Pogledal milo mu v okó:
Kako se v duši ti godi,
Prijatelj moj ti miljeni?

Odgovor dá en sam pogled,
V očesu solza — brez besed:
„Spomin sladak, mladosti nad,
Daje okinčana pomlad.“

Pozdravljen toraj čas krasan,
Cvetličic cvet, tic zbor glasán,
Še bolj pozdravljen in češčen
Bog Stvarnik vaš — na vék slavljen!

*Radoslav. *)*

Za brata.

Tihota, mir v svetišči vlada,
Vanj siplje solnce zadnji žar.
Moleč kleči tam hčerka mlada,
Ob njej solzeč že oče star.

O davno je, kar šel v tujino,
Na vojsko ljuto miljen sin;
A pisma ni še iz daljine.
Ta skerb razjeda mu spomin.

Le moli hčerka! Ti sprosila
Boš bratu srečo, blagoslov,
Da roka Božja ga bo krila,
Da verne se pod rodni krov.

Nedolžno dete moli, prosi;
A brata čut goji sladak.
Enak krepilni, hladni rosi,
Da Bog njegov je bran krepak.

Ne briga se, da mnogo žertve
Zahteva hrabrost krog in krog.
„Naprej, čez brate mile mervte,
Za vero, dom! Je z nami je Bog!“

Z očetom hčerka vsak dan teka
Za brata molit pred oltar,

*) Lepa hvala, tudi za obljubljeni; „Luč“ o priliki. Vr.

Ginljivo, ljubko željo zreka,
V očeh solzô, ljubezni dar.

Minul je boj. Dobljena zmaga.
Domov se vrača srečno brat.
Radosti teče mnoga sraga,
Vesolja kliki vrô takrat.

Od tedaj vsak večer sestrice
Hojeva z bratom v sveti hram,
Z molitvo sklepa se solzica
Mariji v dar zdaj mnoga tam.

— m. —

Razgled po svetu.

Ogersko. (Katoliški shod v Komornu.) Ukljub vsemu kalvinskemu nasprotovanju, piše „Kat. List,“ se boče zbral katoliški kongres v Komornu 23. t. m. Razdeljenih je v ta namen že 4000 vstopnic. Shod boče na zemljišču Gabrijela Zičija (Zichy), ker se je katoličanom zabranilo, da bi se v ta namen zbrali v kakem javnem poslopju. (Ali tako svobodo imajo katoličani v „apostoljski(?)“ deželi sv. Štefana?!) Prične se kongres ob 10ih dopoldne in terpel bo do 2eh popoldne. Program je ta-le: „Veni Sancte.“ 2. Pozdrav, govori predsednik grof Esterhazy. 3. Pozdrav sv. Očeta, govori opat župnik Molnar. 4. Himna papeževa. 5. Mir med Cerkvijo in državo, razpravlja grof Ladislav Szapary. 6. Tako imenovana „civilna poroka,“ obravnava kanonik Štef. Simko. 7. Prošnja, da se premeni članek postave od l. 1868. 8. Domo-ljubna pesem. 9. Sv. maša, mašuje grof Gustav Maj-lath. 10. Po sv. maši: O katoliški odgoji in katoliških učiliščih, gov. podarhidijakon Polković. 11. Kaj naj čitamo? gov. gimnazijski profesor Fr. Tomor. 12. O keršč. družbah, gov. sem. prof. Otokar Prohaszka. 13. O slogi katoličanov, gov. grof Vladimir Ziči, in še nekaj govorov in petja.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april.)

a) Glavni namen:

Terdno kerščansko upanje.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Zatorej je dandanes bolj kot kedaj naša naloga, serce in oči k Bogu obračati in s tem tudi druge za seboj vabiti. Tako so naši dobromisleči predniki in očetje storili v veri perve stoletja sv. Cerkve; tako je bilo namreč potrebno v pričo starodavnega poganstva, ktero je vso svojo srečo na zemlji iskalo, ravno tako kakor bogotajci današnjega dne, čeravno ne na tako surov in prederzen način. Od žive vere prešinjani in zatopljeni v premišljevanje nezapopadljive večnosti, ktera je naš vzvišen namen, našli so oni junaki v sebi moč, ne le vse posvetno teptati, temveč tudi svoje sobrate prepričati o božji veri in resničnosti njenih obljub, in povzdigniti njih serca k

nebeškim željam. To je bilo delo vsemogočne milosti božje, ktere roka tudi danes ni skrajšana, temveč le na naše sodelovanje čaka, da ponavlja iste čudeže. Vse, kar je iz Boga, premaga svet, in to je zmaga, ki svet premaga, naša vera, seveda le živa vera, ki v delu ne nasprotuje temu, kar z ustmi govori.

Kakor naj pa vsi verniki, ki so vredni tega imena, postanejo aposteljni kerščanskega upanja, svetijoči kot nebeške luči sredi med pokvarjenim rodom, tako moramo to najbolj zahtevati od posebnih častivcev presv. Jezusovega Serca. Njih vera mora bolj živa in njih upanje terdnejše, njih ljubezen bolj goreča in pred vsem njih življenje bogato biti del lju-bezni in pravičnosti; to zahteva božja predpoda Jezusovega Serca, kterege so si izbrali v popolno posnemanje; kajti on postal je za nas reven, ki je bil bogat, da mi postanemo bogati po Njegovi revii. (2. Kor. 8, 9)

Naj sveti luč kerščanskega zgleda s svetostjo našega življenja v temoto sveta, vlivajmo olje v vihar z vsemi deli ljubezni in usmiljenja; potem se bodo duhovi polagoma zopet pomirili, serca se bodo zopet k nebu povzdigovala; ljudje bodo raztergali nevredne verige, s kterimi jih preroki laži priklepajo na zemljo. Ljudje bodo zopet slušali na besedo Jezusa Kristusa ter mu sledili, ko pravi:

Pridite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, jaz vas bom poživil. Vzemite moj jarem nase ter učite se od mene, ker jaz sem pohleven in iz serca ponižen, in našli bote svojim dušam mir. Ker moj jarem je sladak in moja butara lahka.

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V družbi z ono božjo voljo, s ktero si prinašal sam Bogu slavo nekaj tu na zemlji po svojem presvetem Sercu, in jo še sedaj prinašaš brez prenehanja v presv. Rešnj. Telesu po vesoljnem svetu do konca dni, in v posnemanje sv. Serca presv. vselej brezmadežne Device Marije, darujem ti danes in vsaki trenutek tega dne vse svoje namene in misli, vse čustva in želje, vsa dejanja in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za vterditev kerščanskega upanja, in za vse v tem mesecu in današnji dan družbenikom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mesecu popolen odpustek. Pij IX. 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX. 1852.)

O sv. Jožef, predpoda in patron častivcev sv. Jezusovega Serca, prosi za nas! (100 dni odpustkov enkrat na dan, Leon XIII. 1891.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni.

23. **Varstvo sv. Jožefa.** Občna družba kerščanskih družin. Varstvo za pravice delavskega stanja. Mojsterske, pomočniške in delavske zadruge.

24. **S. Fidel.** Kapucinski red. Kat. razmere v Švici. Odvrenje social-demokratskega ljudskega prevrata. Povernitev mnogih očetov k sv. veri.

25. **S. Marka.** Gorečnost v molitvi. Resna skerb za notranjo življenje duhovnov in redovnikov. Božji blagoslov za poljedelstvo in živinorejo.

26. **N. lj. Gospa dobrega sveta.** Marijanske kongregacije. Odpadli redovniki. Mnoge stanovske zadeve.

27. **S. Peter Kanizlj.** „Duhovni in obhajanci.“ Družba sv. Kanizija. Kat. pisatelji in vredniki.

28. **S. Pavel od Križa.** Pravičnost in prostost duha v službi božji. Od vere popolnoma odvernjeni mnogi državni in okrajni uradniki.

29. **S. Peter mučenik.** Spreobrnjenje Afrike. Katol. moški svet. Mnoga gospodarstva.

30. **S. Katarina Stenska.** Ljubezen in mir med voditelji kersč. ljudstva. Pospešitelji molitvenega apostolstva. Vse poslano pa še ne uslišane zadeve. Vsi družbeniki molitvenega apostolstva in Serca-Jezusovega bratovščine, ki so umerli meseca aprila in ki bodo umerli meseca maja.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dober dijak priporoča v molitev svojo ljubo ranjco mater, ako morebiti še kaj potrebujejo. — Bolna oseba za dušno in telesno pomoč. — V bratovsko molitev se priporoča mladeneč, da bi zapustil slabe tovaršije, se pobojšal in vredno opravil svojo dolžnost za velikonočni čas. — Nekdo, da bi dobil poštenega posla. — Prošnja za pohleven dež v prid poljskih pridelkov.

Zahvale.

Mojo najstarejšo hčerko je pred kakimi 10 leti napadala silna božjast. V bridkosti, ktero je pri tem občutilo moje serce, s polnim zaupanjem zakličem: „Marija, žalostna Mati Božja, pomagaj!“ In glej, čudo, božjast je hčerko naenkrat popustila in ni je več napadala. Zatekajte se tedaj le z zaupanjem v vsih potrebah k Mariji in skusili boste, da se ne imenuje zastoj „Tolažnica žalostnih.“ „Zdravje bolnikov.“

M. Verbič.

Tisočkrat bodi zahvaljena N. lj. Gospa presv. Serca, sv. Anton Padovanski, sv. Frančišek Seraf., sv. Jožef in sv. Alojzij za uslišano molitev. Hudo bil sem bolan v persih, in dasi sem bil pri slovečih zdravnikih, vendar mi ni mogel nobeden pomagati. V tem se zatečem z zaupanjem z devetdnevnicco k N. lj. G. presv. Serca, ter k imenovanim svetnikom, in ko sem opravil dve devetdnevnici in priporočil se blaženi D. Mariji-Pomagaj, obrnilo se mi je hitro na bolje. Ker sem obljubil v „Zgod. Danici“ uslišanje naznaniti, bodi s tem obljuba in goreča zahvala spočnjena.

A. Š.

Velike Lašce meseca aprila 1893.

Po dolgih prošnjah in priporočevanju k Jezusovemu presv. Sercu, k brezmadežni D. M., sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Stanislavu Kostku in sv. Frančisku in po priprošnjah v „Zg. Dan.“ se je spreobrniti mož, ki je bil zapeljan po branji krivoverskih bukev in upamo, da je popolnoma se spreobrniti k Bogu in sv. Cerkvi. Večna hvala Jezusovemu presv. Sercu, Mariji in svetnikom!

F.

Listek za raznoterosti.

Sv. Detinstvo. Prihodnji četrtek, ob 8ih bo sv. maša za ranjce deležnike sv. Detinstva v nunski cerkvi. Deležniki sv. Detinstva, ki so pri tej sveti maši, dobé pod navadnimi pogoji popolni odpustek, ki se more obrniti tudi dušam v vicah v prid.

Gospodje župniki ljubljanski so prošeni, da bi blagovoli to oznaniti prihodnjo nedeljo.

Vodstvo.

„Angeljček“ — otrokom učitelj in prijatelj. Izdaja Anton Keržič, VII. Ta zvezek je zopet prav mičen in koristen, obsega na čelu podobno: „Marija, Kraljica angeljev“ in še nekaj podobščin vmes med branjem, sicer pa polno lepih nauk, povestic, pesmic in poslednjič še kaj za šalo in smeh. Knjižica ima 48 strani in stane samo 12 kr. — Vsak šolar, vsaka šolarica bi morala imeti to zalo knjižico. Take knjižice berite: varujte se pa nespodobnih in pohujšljivih, ki vam lepo serce ogerdijo in dušo pogubijo.

Tolažba.

Vihar bo skor potihnil,
Ki grozno rjove zdaj.
Bo lahek vetrič dihnil.
Prišel veseli maj.

Oblake bo razpodil
Prijazni solnčni žar,
Ne boš več v temi blodil,
Ne boš, nikdar, nikdar!

Do tedaj miren bodi,
Bog čuje nad teboj,
In vse premodro vodi,
Nič se ne boj, ne boj!

J. Apič.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: S Polšnika 22 gld. 50 kr. — Z Golega 12 gld. 60 kr. — Iz Cerkljan na Gorenjskem 42 gld. 47 kr. — Iz Babnega polja 28 gld. — Po čč. gg. Ursularicah v Škofji Loki 20 gld. — S Starega terga pri Poljanah 22 gld. 50 kr. — S Čateža ob Savi 27 gld. — Iz Škofje Loke 40 gld. — Iz Št. Jurja pri Šmarji 40 gld. — Neža Štoje 12 gld. — Z Rake 30 gld. — Iz Slavine 53 gld. 30 kr. — Iz Št. Ožbalta 15 gld. 20 kr. — Od Sv. Duha 7 gld. 25 kr. — Iz St. Petra na Notranjskem 20 gld. — Prevzv. grofinja Hermine Auersperg 6 gld. — Z Radovice 20 gld. — Z Vodice 24 gld. — Od sv. Petra v Ljubljani 100 gld. — S Stare Loke 53 gld. — Z Reteč pri Škofji Loki 11 gld. 40 kr. — S Starega terga pri Ložu 31 gld. — Iz Vipave 26 gld. 70 kr.

Za dijaško mizo: V. č. g. dr. Fr. Lampe 2 gld. — L. S. 20 kr. — Novakovi 2 gld. — Neimenovana 1 gld. — Iz Vipave 2 gld. — Č. g. duhovni pastir Fr. Tavcar 4 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 10 gld. — Č. g. župnik Jan. Ev. Dolinar 5 gld. — Č. g. župn. Mih. Zupan 3 gld.

(Drugi dar. prih.)